

לרפואת רחמים בן אסתר, לרפואת רחל ציון בת אודיה, לעילוי נשמת לאה מרים בת נחמיה ע"ה

פרשת פנחס

עניני הפרשה: שכרו של פנחס • מנין ישראל • פרשת נחלות •

מינוי יהושע בן נון • קרבנות המועדים

ישראל, וציוה ה' שתתחלק הארץ ביניהם, לכל אותם שהיו בני עשרים שנה בזמן מנין זה [אך מי שעדיין לא היה בן עשרים ולא נמנה כאן, לא קיבל חלק בארץ, הגם שבשעת חלוקת הארץ כבר היה בן עשרים]. וציוה ה' שחלוקת הארץ תהיה לפי מספר אנשי השבט, ומכל מקום עשו כן רק על ידי גורל, שחילקו את הארץ לשנים עשר חלקים [וחלקים אלו לא היו שווים בגודלם, שהרי יש מקומות שהקרקע משובחת יותר ממקומות אחרים, אלא לפי שווי הקרקע, ונמצא שמי שקיבל קרקע טובה קיבל שטח קטן יותר ממי שקיבל קרקע גרועה]. ובני לוי נמנו בפני עצמם, מן חודש ומעלה, והיו **23,000**.

• **פרשת נחלות:** לאחר שציוה ה' על חלוקת הארץ ליורשיהם של יוצאי מצרים העתידים להכנס לארץ ישראל, באו חמש בנות צלפחד לפני משה ואלעזר וביקשו לקבל את חלק אביהם, כיון שמת ללא בנים. ואמר ה' למשה שטענתן נכונה, ובאותו זמן נאמרה פרשת סדר הנחלות: כאשר מת האדם, סדר הקדימה בירושה הוא כך: א. בניו. ב. בנותיו. ג. אביו. ד. אחיו מן האב. ה. אחי אביו. ו. כל הקרוב אליו ממשפחת אביו.

• **שכרו של פנחס:** לאחר שהרג פנחס את זמרי בן סלוא על כך שחטא עם המדינית, היו השבטים מבזים אותו על כך שהוא נכד של יתרו שהיה מפטם עגלים לעבודה זרה והלך והרג נשיא שבט מישראל, ולכן ייחס אותו הכתוב לאהרן הכהן, ואמר ה' למשה שבזכות קנאותו של פנחס לא כילה ה' את כל ישראל, ושכרו הוא שיהא גם הוא כהן [כיון שאלעזר אביו נמשח לכהונה לאחר שנולד פנחס, ובאותו זמן נתכהנו רק הילדים העתידים להיוולד לו, ופנחס שכבר נולד לא התכהן עד עתה].

• **מנין ישראל:** לאחר שמתו במגיפה רבים מישראל ציוה ה' אל משה ואלעזר הכהן למנות את ישראל, מבני עשרים ועד בני שישים, והיה מנינם כך: שבט ראובן **34,730**. שבט שמעון **22,200**. שבט יהודה **76,500**. שבט יששכר **64,300**. שבט זבולון **60,500**. שבט מנשה **52,700**. שבט אפרים **32,500**. שבט בנימין **45,600**. שבט דן **64,400**. שבט אשר **53,400**. שבט נפתלי **45,400**. ומנין כל השבטים יחד **601,730**. וכל אותם שנמנו במנין זה לא היו מיוצאי מצרים, שכולם מתו במדבר, ואילו המנויים כאן הם אותם שנכנסו לארץ

• **מינוי יהושע בן נון:** כאשר קרבו ימיו של משה למות ביקש מה' שימנה את בניו למנהיגי ישראל לאחר מיתתו, אך ה' אמר לו שיהושע בן נון הוא הראוי לירש את גדולתו, וציווהו לסמוך את ידו עליו ולתת לו רשות לדרוש בחיי משה, לתת מקצת מהודו עליו, ומכח זה קרנו גם פניו של יהושע, אך פחות מקרינת פניו של משה, כדי שכל ישראל ינהגו בו כבוד. ומכל מקום עדיין ישאר הכבוד תלוי במשפחתו של משה, כי יצטרך יהושע לעמוד לפני אלעזר הכהן הגדול כדי שישאל לו באורים ותומים. ומשה עשה ככל אשר ציווה ה', ואף הוסיף, כי ה' ציווה לסמוך את יהושע בידו האחת, והוא נהג בו עין טובה וסמכו בשתי ידיו.

• **קרבת המועדים:** ציוה ה' על ישראל להקריב קרבנות תמידים ומוספים, כדלהלן:

קרבת תמיד: בכל יום ויום [בין בחול, בין בשבתות וימים טובים] יש להקריב שני כבשים לעולה, אחד בבוקר ואחד בין הערביים.

מוסף השבת: שני כבשים בני שנה.

מוסף ראשי חודשים: שני פרים בני בקר, איל אחד, שבעה כבשים, לעולה. ושעיר עיזים אחד לחטאת.

מוספי חג הפסח: בכל אחד משבעת ימי הפסח, בין יום טוב ובין חול המועד, הוקרבו שני פרים בני בקר, איל אחד, שבעה כבשים, ושעיר עיזים אחד לחטאת.

מוסף חג השבועות: שני פרים בני בקר, איל אחד, שבעה כבשים, לעולה. ושעיר עיזים אחד לחטאת.

מוסף ראש השנה: פר בן בקר אחד, איל אחד, שבעה

כבשים, לעולה. ושעיר עיזים אחד לחטאת. מלבד קרבנות ראש חדש, כפי שהתפרשו.

מוספי יום הכפורים: פר בן בקר אחד, איל אחד, שבעה כבשים. שעיר עיזים אחד לחטאת, בנוסף לשעיר המוקרב בפנים [שעלה בגורל לשם ה'] וכפי שהתפרש בפרשת אחרי מות.

מוספי חג הסוכות: ביום טוב ראשון של סוכות הוקרבו שלשה עשר פרים, שני אילים, ארבעה עשר כבשים, לעולה. ושעיר עיזים אחד לחטאת.

בחול המועד הוקרבו בכל יום שני אילים, ארבעה עשר כבשים, לעולה. ושעיר עיזים אחד לחטאת. ובנוסף הוקרבו פרים לעולה במספר יורד, ביום הראשון של חול המועד הוקרבו שנים עשר, ביום השני אחד עשר, בשלישי עשרה, ברביעי תשעה, בחמישי שמונה, ובשישי - שבעה פרים.

בשמיני עצרת הוקרבו פר אחד, איל אחד, שבעה כבשים, לעולה. ושעיר עיזים אחד לחטאת.

מנחות ונסכים: עם כל קרבנות העולה הללו הוקרבו מנחות סולת ונסכי יין, כדלהלן: עם כל פר הובאו שלשה עשרונים סולת, שכל אחד מהם בלול ברביעית ההין שמן, למנחה. וחצי ההין יין, לנסכים. עם כל איל הובאו שני עשרונים סולת, שכל אחד מהם בלול ברביעית ההין שמן, למנחה. ושליש ההין יין, לנסכים. עם כל כבש הובא עשרון אחד סולת בלול ברביעית ההין שמן, למנחה. ורביעית ההין יין, לנסכים. עם שעירי החטאת לא הובאו מנחות ונסכים כלל.